

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου· στί-
βαν γὰρ χαρίτων ἐξῆ σῆ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χρύσειον περὶ σῆ τραχύλψ. κ.
Παροιμίαι Σολομώντος.

'Εκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς 'Επαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς 'Επαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. 'Επιστάταις.
- 'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ παρὰ τοῖς 'Ελληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΝ ΦΩΣ.

Ἐν κειρῷ τοῦ ἕαρος (ἀνοίξεως), ἐσπέραν τινὰ ὁ οὐρανὸς ἦτο ὁριος· δηλαδὴ ἐξάστερος· τὸ πᾶν ἐσιώπα, τὴν δὲ σιωπὴν τῆς νυκτὸς διέκοπτε μονότονός τις καὶ θλιβερά κρυγὴ μιᾶς γλαυκῆς (κουκουβάγιας).

Παῖδιόν τι ὄκταετὲς τὴν ἡλικίαν ὀνομάζομενον Περικλῆς ἔσπευσε εἰς τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας του, τὸ ὅποιον ἐβλεπε πρὸς τὸν λαγυτον, ἐν τῶν ὑψηλοτέρων Ἑλληνικῶν ὀρέων· ἐξάφνα ἐκβάλλει τὴν νῆν, κλείει τὸ παράθυρον, καὶ ἔντρομον ἐκ τοῦ φόβου εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐσώτερον δωμάτιον τῆς οἰκίας, ὅπου ἦτο ὁ πατὴρ του, ὁποῦ ἰδὼν αὐτὸν οὕτω κατατρομασμένον τὸν ἠρώτησεν εἰπών.

— Ἀκριβέ μου Πέρικλες, διατί εἶσαι τόσον ὠχρός, τί ἐπέβλεψες μήπως σὲ ἐκτύπησε κανὲν παιδίον τῆς γειτονίας, λέγε, μὴ φοβῆσαι.

— Ἀχ! πάτερ! δὲν μ' ἐκτύπησε κανεὶς, ἀλλ' ἐφοβήθη ἀπὸ αἰφνιδίου πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εἶδον ἀπὸ τὸ βορεινὸν παράθυρόν μου ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Ταυγέτου.

— Καὶ τί εἶδες; ἐπανελάθειν ὁ πατὴρ τοῦ Περικλέους.

— Εἶχον ἀνοικμένον, εἶπεν ὁ Περικλῆς, τὸ παράθυρον καὶ ἐπὶ κόμην παρατηρῶν πρὸς τὸν Ταυγέτον· ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν εἶδον μίαν φωτίαν, ἣ ὅποια ἐσθυνε καὶ ἤναπτεν ἀλληλοδιαδοχικῶς· δὲν ἤξευρα τί ἦτο ἡ φωτία ἐκείνη, καὶ ἐπειδὴ εἰς τόσον ὑψηλὸν ὄρος ἄνθρωποι δὲν κατοικοῦσι διὰ ν' ἀνάψωσι φωτίαν, ἐστοχάσθην ὅτι ἦτο φάντασμα τι· διότι ἤκουσα πολλάκις ἀπὸ πολλοῦ, ἐν τὴν νύκτα, ὅταν φαίνωνται φωτῖαι εἰς τι μέρος, ὅπου δὲν ἔχειται αἰτίαν διὰ νὰ ὑπάγη καὶ ν' ἀνάψῃ φωτίαν ὑπάρχουσι φαντάσματα παρουσιαζόμενα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐν εἶδει πυρός.

Ὁ πατὴρ τοῦ Περικλέους ἦτο ἄνθρωπος προικισμένος μὲ καὶ νοῦν, καὶ ἐγνώριζε καὶ γράμματα, ὅσα ἀπαιτεῖται νὰ γνωρίζῃ πᾶς ἄνθρωπος μετρίως πεπαιδευμένος· ὥστε ὄχι μόνον δὲν ἐπίστευε τὰς δεισιδαιμονίας, ἀλλὰ καὶ ἐγνώριζε καὶ τὰς αἰτίας, ἐκ τῶν ὁποίων προέρχονται πολλὰ φυσικὰ φαινόμενα, τὰ ὅποια φοβήθησαν οἱ ἀμαθεῖς. Ὅθεν, εἶπεν εἰς τὸν Περικλῆν, μὴ φοβῆσαι τί

μου, δὲν εἶναι νυκτερινὸν φάντασμα ἢ φωτία, τὴν ὁποίαν εἶδες· οὐδὲ πρέπει νὰ πιστεύῃς τοὺς ἀνοήτους ὅταν λέγωσιν, ὅτι ὑπάρχουσι βουρκόλακες, οἵτινες τρώγουσι τοὺς ἀνθρώπους. Ἐγὼ θέλω σὲ διδάξαι νὰ μὴ φοβῆσαι τὰ τοιαῦτα.

— Ἐπιθυμῶ, πάτερ, ν' ἀκούσω, εἶπεν ὁ Περικλῆς, τί εἶναι ἡ φωτία, τὴν ὁποίαν εἶδον.

— Αὖριον, ὡς γνωρίζεις, τέκνον μου, εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ. Ἐπάνω δὲ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ὑπάρχει μικρὰ ἐκκλησίαι, ὅπου πολλοὶ ἄνθρωποι δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἑορτῆς συνάζονται, καὶ χάριν θρησκευτικῆς λατρείας, καὶ διὰ νὰ ἴθωσι μὲ τὰ τηλεσκόπια (ὄργανα κυλινδροειδῆ μὲ ὕαλια εἰς τὰς δύο ἄκρας, μὲ τὰ ὅποια βλέπουσι τὰ μακρυνὰ ἀντικείμενα) πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, τὰ ὅποια διὰ τὸ ὕψος τοῦ ὄρους Ταυγέτου φαίνονται ἐκεῖθεν. Ὅσοι δὲ ἀναβαίνουσιν ἕνεκα θρησκευτικῆς εὐλαθείας, φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ἀφθονίαν λιθάνου καὶ κηρίων, τὰ ὅποια συναθροίζουσιν εἰς ἓν μέρος τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, θέτουσι φωτίαν εἰς αὐτά, καὶ οὕτω καιόμενα ὑψώνουσι μεγάλην φλόγα πυρός· ὅταν ὅμως πνέη σφοδρὸς ἄνεμος δὲν ἀφίνει τὴν φλόγα νὰ ὑψωθῇ κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλὰ τὴν πλαγιάζει· ὅταν δὲ πύση ὀλίγον, τότε ὑψώνεται ἡ φλόξ· καὶ αὐτὸ εἶναι, τέκνον μου, τὸ φαινόμενον, τὸ ὅποιον εἶδες, καὶ διὰ τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ φοβῆθῃς ἄλλοτε, ὅταν ἴδῃς τοιαύτην φωτίαν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρους.

— Εὐχαριστῶ, πάτερ, εἶπεν ὁ Περικλῆς, διότι μὲ ἔκαμες νὰ ἐκδῶ τοῦ φόβου, ὁ ὅποιος πρότερον μὲ κατεῖχε, καὶ τώρα θὰ κοιμηθῶ ἤσυχος.

Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΣΟΦΙΑ ΓΕΡΜΑΝΟΥ.

«Γαλλικὸς περίφημος διὰ τὰς μαθηματικὰς καὶ φυσικὰς γνώσεις της. Ἐγεννήθη τὸ 1776 καὶ ἀπέθανε τὸ 1821 ἔτος.»

Ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιοσημεῖωτα συμβάντα, τὰ ὅποια ἀναφέρει

ἡ ἱστορία, εἶναι καὶ ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἡ ὁποία ἔγινε κατὰ τὸ ἔτος 1792. Εἰς ἐνὸς ἔτους διάστημα τόσα κακὰ καὶ δυστυχήματα διεπράχθησαν μεταξύ τοῦ λαοῦ ἐκείνου τῆς Γαλλίας, ὥστε φρίττει, ὅστις τὰ ἀκούσει. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν ταραχῶν τούτων τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἔζη μία νεανίς δεκατετραετής τὴν ἡλικίαν, ὀνομαζομένη Σοφία. Ἐνῶ δὲ ἡ οἰκογένειά της εὐρίσκετο εἰς τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς φόβους, εἰς τοὺς ὁποίους πᾶσα ἐντιμος οἰκογένεια ὑπέκειτο, ἡ Σοφία ἄλλην ἐνασχόλησιν δὲν εἶχε παρὰ τὴν μελετῆ καὶ τὴν σκέπτηται πῶς νὰ γίνῃ πεπαιδευμένη. Κατὰ τύχην συνέπεσε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς ἓν βιβλίον τὴν ἱστορίαν τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχιμήδους, τοῦ ἀρχαίου καὶ περιφήμου Ἑλλήνου μαθηματικοῦ, ὁ ὁποῖος τόσον ἀφιερωμένος ἦτο εἰς τὰς μελέτας του, ὥστε ἐνῶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Συρακούσας καὶ ἐμελλον νὰ φονεύσωσι καὶ αὐτόν, ὄχι μόνον δὲν ἐνόησε τοῦτο, ἀλλὰ καὶ παρεκάλει αὐτοὺς νὰ μὴ τοῦ χαλάσωσι τὰ γεωμετρικὰ του σχήματα. Ἐκτοτε ἡ Σοφία ἀπεφάσισε σταθερῶς νὰ σπουδᾷ τὴν ἐπιστήμην τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν φυσικῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθώσῃ τοιοῦτον πρᾶγμα, ἀφοῦ οὔτε διδάσκαλον εἶχε κατ' ἐκείνας τὰς δεινὰς περιστάσεις, οὔτε βιβλία διὰ τοὺς κλάδους τούτους τῆς ἐπιστήμης; Μόνον ἐν βιβλίον τοῦ μαθηματικοῦ Βεζου εὗρεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατρὸς της, καὶ αὐτὸ ἔχουσα ὀδηγόν, ἤρχισε μὲ ἀκατάσχετον ζήλον νὰ καταγίνηται. Ἡ στέρησις ὁμως βιβλίων καὶ διδασκάλων δὲν ἦσαν μεγάλαι δυσκολίαι διὰ τὴν ἐπιμελῆ Σοφίαν, ἀλλὰ τὰ ἐμπόδια τῶν γονέων της ἦσαν σημαντικὰ· διότι αὐτοὶ βλέποντες, ὅτι τὸ εἶδος τῆς σπουδῆς, εἰς τὸ ὁποῖον κατεγίνετο ἡ θυγάτηρ των, οὔτε μὲ τὴν ἡλικίαν της ἐσυμβιβάζετο, οὔτε μὲ τὴν γυναικείαν φύσιν, κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν καὶ πᾶν πρόσκομμα διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψωσι τοῦ σκοποῦ της. Ὅθεν ἀφοῦ εἶδον, ὅτι διὰ λόγων δὲν ἐπίειθετο, ἤρχισαν νὰ τῆς στερεῶσι καὶ τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεως. Τῆς ἀφῆρσαν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της τὸ πῦρ, τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ πρόσφορισμὸν κηρία. Ἀλλ' ἡ Σοφία εἰς οὐδὲν λογίζομένη ταῦτα, ἐσπκώνετο τὴν νύκτα μὲ τόσον ψυχὸς, ὥστε ἡ μελάνη ἐπάγωνεν εἰς τὸ

μελανοδοχεῖον, καὶ ἐμελέτα φωτιζομένη μόνον ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς ἐνὸς λύχνου. Τέλος πάντων οἱ γονεῖς της βλέποντες τὴν ἀξίειπαινον ἐπιμονὴν της, ἔπαυσαν πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐναντιώνωνται εἰς τὴν κλίσιν ταύτην. Ἐκτοτε λοιπὸν καταγινόμενη μετ' ἀπληστίας εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ φυσικὰ, ἔγινεν ἡ περίφημος Σοφία Γερμανοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλικὴ ἀκαδημία ἐδράθευσε διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν εὐφυΐαν της. Αὕτη γεννηθεῖσα τὸ ἔτος 1776, ἀπέθανε τὸ 1821, δηλ. εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμετέρας ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν Τούρκων.

Ἄς μὴ προφασίζωνται λοιπὸν οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι, ὅτι δὲν ἔχουσι τοὺς τρόπους νὰ σπουδᾷσι, καὶ ἄς ἔχωσιν ὄπλον τὴν θέλησιν ἐναντίον παντὸς ἐμποδίου, τὸ ὁποῖον ἤθελε τεθῆ εἰς τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας των· ἄς ἔχωσι δὲ πάντοτε ἐρριζωμένον εἰς τὸν νοῦν των τὸ γνωμικὸν τοῦτο· «Τῆς παιδείας αἱ μὲν ρίζαι εἶναι πικραί, αἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς.»

Ο ΙΩΣΗΦ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.

Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ἀφήκαμεν τὸν Ἰωσήφ φερόμενον εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τῶν ἐμπόρων, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ κακοὶ ἀδελφοὶ του τὸν ἐπώλησαν.

Νομίζω ὁμως, παιδία μου, ὅτι ἀκούω τινὰς ἀπὸ σᾶς, θαυμάζοντας πῶς οἱ ἔμποροι ἐκεῖνοι ἠγόρασαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, ὅπως τὴν σήμερον οἱ ἀνθρώποι ἀγοράζουσιν ἵππους ἢ ἄλλα ζῶα· ἀλλὰ μάθετε, ὅτι κανὲν πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσον σὺνηθες κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, καὶ διὰ πολὺν καιρὸν μετὰ ταῦτα, ὅσον τὸ ἐμπόριον ἐκεῖνο τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑ. Ὁ δυστυχὴς τὸν ὁποῖον ἐπώλουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὠνομάζετο ΔΟΥΛΟΣ, ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος ἐπλήρωνε διὰ τὴν ἀγοράσῃ, ἠδύνατο νὰ τοῦ κάμῃ ὅ,τι ἤθελεν. Ἡ κατάστασις τῶν ὑπηρετῶν,

ποὺς ὁποίους βλέπετε τὴν σήμερον εἰς τὰς οἰκίας τῶν πόλεων καὶ τῶν ἐξοχῶν δύναται, ἴσως, νὰ σᾶς δώσῃ μίαν ἰδέαν τί ἦτον ἄλλοτε ὁ δούλος· ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζητε, ὅτι ὁ ὑπρέτης μισθώνει τὸν ἑαυτὸν του ἐκουσίως καὶ μέ τινας συμφωνίας, διὰ νὰ ὑπακούῃ καὶ νὰ ὑπηρετῇ τοὺς κυρίους του, τοὺς ὁποίους ὁμως δύναται νὰ ἀφήσῃ καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ ὅταν τοῦ φανῇ εὐλογον· ἐνῶ ὁ δούλος εἰς τοὺς ἀρχαίους λαοὺς ἦτο ἰδιοκτησία τοῦ κυρίου του, ὅστις διέθετε κατὰ θέλησιν καὶ τὸ ἄτομον τοῦ δυστυχῶς ἐκείνου δούλου, καὶ τὸν καιρὸν του, καὶ τὴν ἰδίαν του ζωὴν, χωρὶς κανεὶς νὰ δύναται νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ὅθεν ἡ δουλεία, δηλ. ἡ ζωὴ τῶν δούλων, ἐθεωρεῖτο πάντοτε ἡ φρικτοτέρα κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, καὶ θὰ ἰδῆτε εἰς πολλὰς ἱστορίας, ὅτι ἔθνη ὀλόκληρα ἐπροτίμησαν ν' ἀποθάνωσι παρά νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην κατάστασιν.

Ἐν τούτοις οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, σφάξαντες ἐρίφιον, καὶ βουτήσαντες εἰς τὸ αἷμά του τὸ φόρεμα τοῦ ἀδελφοῦ των, ἐπεμψαν αὐτὸ εἰς τὸν Ἰακώβ λέγοντες, ὅτι θηρίον ἀγρίον κατέφαγε τὸν ἀγαπητὸν του υἱόν· ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος πατήρ, μὴ ὑποπτευθεὶς παντάπασιν τὴν κακὴν πράξιν τῶν υἱῶν του, ἐθρήνησε πικρῶς ἰδὼν τὸ καταματωμένον ἐκεῖνο φόρεμα, καὶ ἐπέρασεν ὀλόκληρα ἔτη Ὀρητῶν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὸν θάνατον τοῦ φιλότατου υἱοῦ του, τοῦ ὁποίου ἡ στέρησις ἔκαμιν εἰς αὐτὸν ἀγαπητότερον τὸν μικρὸν του Βενιαμίν, τὸ μόνον τέκνον τῆς Ραχὴλ, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔμεινε διὰ νὰ τὸν παρηγορῇ εἰς τὸ γῆρας του.

Κατὰ τὸν καιρὸν τούτον οἱ ξένοι ἐκεῖνοι ἔμποροι, οἱ ὅποιοι ἠγόρασαν τὸν Ἰωσήφ, φθάσαντες εἰς τὴν Αἴγυ-

πται διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἐμπορίου των, ἐπώλησαν τὸν δούλον των εἰς πλοσιον ἀνθρώπον τοῦ τόπου ἐκείνου, ὀνομαζόμενον ΠΕΤΕΡΡΗΝ, καὶ ἀρχιμάγειρον τοῦ Φαραῶ. Ὁ Πετερρῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἰωσήφ διὰ τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς τιμιότητός του ἐπρόσφερε μεγάλας ἐκδουλεύσεις, εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν διαγωγὴν του, καὶ ὄλων νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, τὸν κατέστησεν οἰκονόμον τῆς οἰκίας του καὶ ἀνώτερον ὄλων τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν του. Δυστυχῶς ὁμως, ἐπειδὴ ἡ γυνὴ τοῦ Πετερρῆ, ἡ ὁποία δὲν ἦτο τόσοσιν τιμία, ὅσον ὁ σύζυγός της, ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὸν Ἰωσήφ διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν κύριόν του, ὁ ἐνάρετος οὗτος νεανίας τὴν κατήσχυνε διὰ τοὺς δολίους σκοποὺς της· ἡ δὲ κακότροπος ἐκείνη γυνὴ φοβουμένη μήπως αὐτὸς μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν, τόσοσιν τὸν ἐμίσησεν, ὥστε ἐτόλμησε νὰ κατηγορήσῃ τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν ἀδελφὸν της διὰ τὴν πράξιν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐστοχάσθη νὰ πράξῃ. Ὁ Πετερρῆς ἀγανακτήσας διὰ τὴν νομιζομένην ἀχαιοσίαν τοῦ δούλου του, τὸν ἐβρίβη παρευθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὅπου ἐπρόσταξε νὰ μένῃ ὁ δυστυχὴς ἕως οὗ τελειώσῃ ἡ ποινὴ τῆς προδοσίας του. Ἀλλὰ τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ καταστρέψῃ τὸν Ἰωσήφ, ἔγεινεν αἰτία νὰ ὑψωθῇ εἰς μεγάλα ἀξιώματα· καὶ ὁ Θεός, τοῦ ὁποίου οἱ σκοποὶ εἶναι ἀνεξερεύνητοι, ἐσυγχώρησεν, ὥστε ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβ νὰ κατηγορηθῇ διὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ κατόπιν ἐτι περισσότερον.

Ὅρα τὸ ἀρχαιονοχόου καὶ τοῦ ἀρχαιοποιοῦ.

Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εὐρίσκοντο εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὅπου ἦτο καὶ ὁ Ἰωσήφ, δύο ὑπηρετῆται τοῦ Φαραῶ (τοιούτος ἦτο ὁ τίτλος, τὸν ὁποῖον ἐδίδον εἰς τοὺς βασι-

λεῖς τῆς Αἰγύπτου), τοὺς ὁποίους ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐρίψει ἐκεῖ διὰ τινὰ ἐγκλήματα· ὁ ἐς ἧτο ὁ ἀρχαιονοχότου, δηλ. ἐκεῖνος ὅστις εἶχε χρέος νὰ ἰδῶσι τὸν βασιλέα οἶνον εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὁ ἄλλος ἦτο ὁ ἀρχισιτοποι τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἦτο νὰ κατασκευάζῃ τὸν ἄρτον τοῦ βασιλέως καὶ τὰ ζυμαρικά. Συνέβη δέ, ὥστε τὴν νύκτα οἱ δύο οὗτοι δεσμῶται νὰ ἴδωσιν ὄνειρον, τὸ ποῖον ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν, ἀνήσυχος διὰ τὴν κακὴν ἐπιπέσειν αὐτοῦ, ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν Ἰωσήφ, εἰς τὸ ὅποσον, διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν του, ὁ ἀρχιδεσμοφύλιος εἶχε δώσει τὴν ἐπιστάσιαν ἐπὶ τῶν ἄλλων φυλακισμένων.

«Εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου, εἶπεν ὁ ἀρχαιονοχός, ὅτι ὑπῆρχεν ἔμπροσθέν μου ἀμπελος, ἔχουσα τρία κλίματα· τὰ κλίματα ταῦτα ἐβλάστησαν, ἔπειτα ἤνθησαν καὶ ἐλευταῖον τὰ σταφύλια τῶν ὠρίμασαν· ἐγὼ ἔιοσα καὶ ἐλάττωσα τὰ σταφύλια ἐκεῖνα καὶ θλίψας εἰς ποτήριον ἔδωκα τὰς χεῖρας τοῦ Φαραώ. — Τοῦτο σημαίνει, ἀπεκρίθη Ἰωσήφ, ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ σέ συγχωρήσῃ, καὶ θὰ σέ καταστήσῃ πάλιν εἰς τὸ πρότερόν σου ἀξίωμα. Ἀλλὰ παρακαλῶ, ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν αὐλήν, ἐνθυμήσου ὅτι ἐγὼ πρῶτος σοῦ ἀνήγγειλα τὴν καλὴν ταύτην εἰδήσιν, καὶ παρακάλεσον τὸν βασιλέα νὰ μὲ ἐκβάλῃ ἐκ τῆς φυλακῆς ταύτης, διότι εἶμαι ἀθῶος. Ἐγὼ δέ, εἶπεν ὁ ἀρχισιτοποιὸς εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰακώβ, εἶδον, ὅτι ἐβάσταζον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρία κἀνίστρα γεμάτα ἀπὸ διάφορα ζυμαρικά, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ περιπετῶντα, κατέτρωγον αὐτά. Τὸ ὄνειρον τοῦτο σημαίνει, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰωσήφ τεθλιμμένος, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ τιμωρηθῆς μεθ' ἄνετον, διότι ὁ Φαραώ θὰ σέ κρεμάσῃ εἰς ξύλον καὶ τὰ ὄρνεα θὰ καταβαίνωσι νὰ τρώωσι τὰς σάρκας

σου.» συνέβαινε δὲ συχνὰ κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους νὰ ἀφήνωσιν ἀταφάζα πτώματα τῶν καταδικαζομένων εἰς θάνατον δι' ἐγκλήματι.

Ὁ Θεός, ὅστις ἐπέβλεπεν εἰς τὸν δοῦλόν του Ἰωσήφ ἐσυγχώρησεν, ὥστε τὸ πρᾶγμα νὰ γίνῃ ὅπως τὸ προεἶδεν αὐτός. Διότι τῶντι μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν, ὁ μὲν ἀρχισιτοποιὸς ἐκρεμάσθη, ὁ δὲ ἀρχαιονοχός ἀνέλαβε πλησίον τοῦ βασιλέως τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ, καθὼς συμβαίνει συχνὰ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εὐτυχοῦσιν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐλησμόνησε ταχέως τὰς ὑπο-

ργήσεις του πρὸς τὸν Ἰωσήφ· διὸ καὶ ἔμεινεν οὗτος ἔκ-
 οστε εἰς τὸ δεσμοκτήριον δύο ὁλόκληρα ἔτη, μὴ δυνάμενος
 νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς κανένα τὴν ἀθωότητά του.

Ο ΤΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΝΟΜΟΥ.

Πρὶν σὰς διηγηθῶ, ὦ φίλοι φαῖδες, τὸ κατόπιν περιστατικόν,
 θέλω σὰς ἐξηγήσει πρῶτον τὴν λέξιν ἀγρονόμος, τὴν ὁποίαν ἀ-
 κούετε μὲν πολλάκις, ἀλλ' ἴσως δὲν τὴν ἐννοεῖτε. Ἐκεῖνος ὁ ἀν-
 ἄθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐνοικιάζει ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην ἢ ἐκμισθώνει ἕνα
 ἀγρὸν ἢ ὑποστατικόν καὶ ἐργάζεται μόνος, ἢ δι' ἄλλων ἐργατῶν,
 δίδει δὲ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἀγροῦ ἢ τοῦ ὑποστατικοῦ ἐκείνου
 τὸ συμφωνηθὲν ἐνοίκιον, αὐτὸς λέγεται ἀγρονόμος.

Κάποιος λοιπὸν ἀγρονόμος εἶχεν υἱὸν ὀνομαζόμενον Ἀπόστολον,
 ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ πηγαῖν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σχολεῖον, ἔφερνε τὸν
 δρόμον του καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ὑποστατικοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον
 ἐγένετο ἄφαντος· εἰς δὲ τὸ σχολεῖον ἐφθάνεν ἀργὰ πάντοτε καὶ
 μὲ ἀναμμένα μάγουλα, διὰ τοῦτο καὶ ἐτιμωρεῖτο ἀπὸ τὸν διδά-
 σκαλον. Ὁ παιδαγωγὸς ἀποκαμῶν ἀπὸ τὰς τιμωρίας χωρὶς νὰ φέ-
 ρῃ καὶ ἀποτέλεσμα, ἐπαρεύθη μίαν Πέμπτην πρῶτῃ πρὸς τὸν πατέρα
 τοῦ παιδὸς διὰ νὰ πληροφορηθῇ τὴν αἰτίαν τῆς καθημερινῆς τοῦ
 υἱοῦ του βραδύτητος εἰς τὸ σχολεῖον. Ἐκπλαγείς ὁ ἀγρονόμος εἰς
 τὸ ἄκουσμα τοῦτο, προσκαλεῖ τὸν υἱὸν του, τὸν ζητεῖ, τὸν φωνά-
 ζει, ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος δὲν φαίνεται πούποτε. Ἐπὶ τέλους φθάνει
 καθιδρῶς πολλὴν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ
 ἐρωτᾶται ποῦ ἦτο. Ἄλλ' εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν ἀπεκρίνετο ἀμετα-
 τρέπτως· «Ἐν τούτοις βιάζομαι νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον.»

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀπόστολος ἀπειλούμενος, ὅτι ἤθελε φυλακισθῆ,
 μετέβη μὲν εἰς τὸ σχολεῖον ἐνωρίς, ἀλλὰ πολὺ σκυθρωπός, καὶ καθ'
 ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραδόσεως ἔχων ἄλλοῦ τὸν νοῦν τοῦ καὶ
 ὄχι εἰς τὸ μάθημα, ἐπεπλήχθη πολλάκις. Ἐπειδὴ δὲ μετ' ὀλίγον
 ἤρχιστε κάλιν τὰ συνειθισμένα του, ὁ ἀγρονόμος ὀδηγηθεὶς ἀπὸ τὸν

διδάσκαλον, ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ τὸν υἱὸν του διὰ ν' ἀνα-
 καλύψῃ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἔχασεν ἀπ' ἐμ-
 πρὸς του τὸν Ἀπόστολον τρέχοντα ὡς τὴν ἀσραπὴν, ἀλλὰ τὴν ἐπαύ-
 ριον ἐτεπὸβετήθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ὅποθεν ἐκεῖνος διέβαινε,
 καὶ μόλις τὸν εἶδεν ἐμβαίνοντα εἰς καλύβην τινὰ μεμονωμένην,
 εἰσῆλθεν ἐκεῖ κατόπιν του· τὸ δὲ παιδίον ἐνασχολούμενον εἰς τὸ νὰ
 κενώνῃ τὰ γεμάτα ἀπὸ ἄρτον καὶ καρποῦς θυλάκιά του εἰς τὴν ἐμ-
 προσθέλαν γραίας τινός, δὲν ἔστρεψε διόλου τὴν κεφαλὴν. Ὁ δὲ
 πατὴρ βλέπων μὲ συγκίνησιν τὴν ἀγαθοεργὸν ἐκείνην πράξιν, ἀνέ-
 κραξεν· «Ἄχ! ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶλα νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ!—
 Ἄ! κύριε, τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι ἄγγελος, ἀνέκραξεν ἡ γραία μα-
 θοῦσα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο πατὴρ τοῦ εὐεργέτου τῆς. Ἀφ'
 οὔτου ἀνεχώρησεν ὁ μονογενὴς μου υἱός, ὅστις μ' ἔτρεφεν ἐργαζόμε-
 νος, τὸ καλότυχον τοῦτο παιδίον μοῦ φέρει τὴν καθημερινὴν μου
 τροφήν. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν δὲν ἤθελα νὰ τὴν δεχθῶ, ἀλλὰ βε-
 βαιωθὼν με, ὅτι ἦτο τὸ περίσσευμα τοῦ γεύματός του καὶ ἐξ ὅσων
 σεις τοῦ εἶدیدε, ἐπέμενε τόσον, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐναντιωθῶ
 πλέον. Καὶ ὁ μὲν Ἀπόστολος νεύων πρὸς τὰ κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς
 εἰσιῶπα· ὁ δὲ πατὴρ δάκρυα χαρᾶς χύνων, εἶπεν· «Ἐπιθυμῶ, καθὼς
 καὶ ὁ υἱός μου, νὰ εὐεργετῶ. Ἐὰν ἐγνώριζα πρότερον τὴν δυστυ-
 χίαν σου, ἤθελα σπεύσει νὰ σὲ ἀνακουφίσω. Ἐλθὲ τῶρα εἰς τὸ ὑπο-
 στατικόν, καὶ ἐπειδὴ ἔχω ἀνάγκην ἀνθρώπου νὰ μοῦ φυλάττῃ τὴν
 οἰκίαν, ὅταν ταξιδεύω, θὰ κάμῃς τὴν ἐργασίαν ταύτην, καὶ τὸ
 ἀγαπητόν μου παιδίον θὰ βλέπῃ πλησίον του τὴν γραίαν φίλην του.»

Ο ΚΑΣΤΩΡ.

Ζῶα μαστοφόρα λέγονται ὅσα ἔχουσι μαστοὺς καὶ δέρμα τρι-
 χωτόν· γεννῶνται δὲ ζωντανὰ καὶ τρέφονται μὲ τὸ γάλα τῆς μη-
 τρὸς των. Τὰ μαστοφόρα ταῦτα ζῶα διαιροῦνται εἰς τάξεις· μία
 δὲ τῶν τάξεων τούτων ὀνομάζεται ἡ τάξις τῶν τρωκτικῶν ζώων,
 εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουσιν οἱ ποντικοί, οἱ λαγοί, τὰ κουνέλια οἱ κά-

στορες καὶ ἄλλα τοιαῦτα ζῶα. Ὀνομάζονται δὲ τρωκται, διότι οἱ ὀδόντες τῶν ζῶων τούτων δὲν εἶναι ἐπιτήδεις εἰς τὸ νὰ κόπτωσι τὴν τροφήν, ἀλλὰ νὰ τὴν βροκανίζωσι μὲ τοὺς δύο ἐμπροσθίους, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται τομεῖς· ἔχουσι δὲ καὶ ἀνὰ δέκα τραπεζίτας εἰς ἐκάστην σιαγόνα· κυνόδονται δὲν ἔχουσι παντελῶς.

Οἱ κάστορες διακρίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπὸ τὰ λοιπὰ τρωκτὰ ζῶα, ἀπὸ τὴν πλατεῖαν καὶ ὡσειδῆ οὐράν των, ἡ ὁποία εἶναι σκεπασμένη μὲ λέπια ὡς τοῦ ὄψαριου. Ὅλον τὸ σῶμά των εἶναι τριχωτὸν καὶ χνουδωτὸν, ἡ δὲ κεφαλὴ των σχεδὸν τετράγωνος. Ζῶσιν εἰς τὰς ὄχθας τῶν λιμνῶν καὶ ποταμῶν, καὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν, εἰς τὴν βόρειον Ἀσίαν καὶ εἰς τὰ βορεινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης· πρὸ πάντων δὲ εἰς τὸν Καναδῶν ποταμὸν τῆς Ἀμερικῆς ζῶσι κατὰ κοπάδια, καὶ κατασκευάζουσι κατοικίας μετὰ τσοαύτης ἐπιδεξιότητος, ὥστε κανὲν ἄλλο τετραπόδον δὲν δύναται νὰ τοὺς μιμηθῇ.

Ζῶσι κατὰ κοινωνίας οἱ κάστορες ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ θέρους μέχρι τοῦ χειμῶνος· συναθροίζονται δὲ ἀπὸ διάφορα μέρη εἰς τὰς ὄχθας τῶν ὑδάτων, σχηματίζουσι μετ' ὀλίγον κοπάδιον ἀπὸ διακόσια ἢ τριακόσια ζῶα. Καὶ ἂν τὰ ὕδατα ταῦτα μίνωσιν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν πάντοτε, καθὼς τὰ ὕδατα τῶν λιμνῶν, κτίζουσι τὰς καλύβας των, χωρὶς νὰ κτίσωσιν ἐμπροσθεν αὐτῶν κανὲν πρόχωμα. Ἐὰν ὅμως τὰ ὕδατα ταῦτα ῥέωσι καὶ δύναται νὰ ὑψοῦνται καὶ νὰ καταβαίνωσι, κτίζουσι κατὰ πρῶτον ἐν πρόχωμα, τὸ ὁποῖον εἴμπορεῖ νὰ κρατῇ τὸ ὕδωρ ἕως εἰς ἕνα ελαθμὸν ὕψους. Τὸ πρόχωμα τοῦτο ἔχει συχνάκις μέχρις ἑκατὸν ποδῶν μήκους, καὶ πάχος πρὸς τὴν θάσιν δέκα ἢ δώδεκα ποδῶν. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν σκοπὸν ἐκλέγουσιν ἀβαθεῖς τι μέρος τοῦ ποταμοῦ. Ἐὰν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ εὐρίσκειται δένδρον μέγα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ πέσῃ εἰς τὸ ὕδωρ, προσπαθοῦσι νὰ τὸ κόπτωσιν διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶσιν ὡς τὴν καλλιτέραν ὕλην τῆς οἰκοδομῆς των. Ὄθεν συναθροίζονται ὀλόγουρα εἰς τὸ δένδρον πολλοὶ κάστορες, καὶ ἀρχίζουσι νὰ βροκανίζωσιν ἀδιακόπως τὸν φλοιὸν καὶ τὸ ξύλον, τὰ ὁποῖα ὑπερα-

γαπῶσι διότι προτιμῶσι τὸν χλωρὸν φλοιὸν καὶ τρυφερὸν ξύλον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην τροφήν. Οὕτω λοιπὸν κατατρῶγουσι τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου· καὶ χωρὶς ἄλλο ἐργαλεῖον παρὰ τοὺς τέσσαρας ἐμπροσθίους ὀδόντας, τοὺς ὁποῖους, ὡς εἶπομεν, ὀνομάζουσι τομεῖς, κόπτουσι τὸ δένδρον εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα καὶ τὸ ρίπτουσι εἰς τὸν ποταμὸν· ἀφοῦ τὸ δένδρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον συνήθως ἔχει περίμετρον ἐνὸς ἀνθρωπίνου σώματος, πέσῃ χαμαί, πολλοὶ κάστορες ἐπιχειροῦσι νὰ βροκανίσωσι τοὺς κλάδους του καὶ τοὺς κόψωσι διὰ νὰ τὸ καταστήσωσι παντοῦ ὁμοιόμορφον. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἄλλοι κάστορες διατρέχουσι τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, κόπτουσι τεμάχια ξύλων διαφόρου μεγέθους, τὰ προνιζουσιν εἰς τὸ ἀναγκαῖον μέγεθος διὰ νὰ τὰ κάμωσι πάλους (παλούκια)· καί, ἀφοῦ τὰ φέρωσι μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ, τὰ περῶσιν ἀπὸ τὸ ὕδωρ, κρατοῦντες αὐτὰ εἰς τοὺς ὀδόντας. Διὰ τῶν ξύλων τούτων, τὰ ὁποῖα ἐμπήγουσιν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ὁποῖα συνδέουσι μὲ κλάδους, θέτουσι τὰ ξύλινα καὶ ἰσχυρὰ θεμέλια των. Καὶ ἐνῷ τινὲς κρατοῦσι τὰ ξύλα σχεδὸν καθέτως ἄλλοι βυθίζονται εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ σκάπτουσι μὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τρύπαν, θέττουσι τὸν πάσσαλον εἰς αὐτήν, καὶ κατόπιν ἀφοῦ ἐμπήξωσιν ὅλους τοὺς πασσάλους συνδέουσι αὐτοὺς μὲ κλάδους δένδρων. Διὰ νὰ ἐμποδίσωσι δὲ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ χάσματα ἐπιχρῶσιν αὐτὰ μὲ πηλὸν διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, καὶ μετὰ ταῦτα κτυπῶσι καὶ μυστρούζουσι αὐτὸν μὲ τὴν οὐράν των, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται ὡς μυστρονίον.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΑ.

Διήγημα.

Ἐμπορὸς τις τῆς Γαλλίας μεταβὰς ποτε χάριν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων εἰς Βρασιλίαν μετὰ τῆς γυναικὸς του, ἐκέρδησε πολλὰ χρήματα, καὶ μετὰ δύο ἔτη ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλλιάν, ἐνθα ἐγεννήθη καὶ εἶχεν ἀποκτήσει ὅλην του τὴν οἰκογένειαν· ἐπεβιάσθη λοιπὸν εἰς τι Γαλλικὸν πλοῖον ἀγκυροθούμενος ὑπὸ τῆς συ-

ζύγου και τῶν δύο τέκνων του, υἱοῦ και θυγατρὸς· και τὸ μὲν παιδίον, ἔχον ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, ὠνομάζετο Ἰωάννης· ἡ δὲ θυγάτηρ μόλις τριετής, ἐκαλεῖτο Μαρία. Ἀφοῦ διέβησαν τὸν ἡμισυ δρόμον, ὑψώθη τρομερὰ τρικυμία και ὁ πρωεὺς εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον, ὅτι ἦσαν εἰς μέγαν κίνδυνον, ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος τοὺς ἔφερεν εἰς τινὰς νήσους, ὅπου ἀναμφιβόλως τὸ πλοῖον των θὰ συντρίβητο. Ὁ δυστυχὴς ἔμπορος μαθὼν τοῦτο, ἔλαβε μεγάλην σανίδα και ἔδεσεν ἐπ' αὐτῆς τὴν συζυγον και τὰ δύο του τέκνα. Ἐνῶ δὲ και αὐτὸς ἠτοιμαζέτο νὰ εὕρῃ μέσον νὰ σωθῆ, κτυπᾶ δυστυχῶς τὸ πλοῖον εἰς ἓνα βράχον και συντρίβεται· ἕνεκα δὲ τῆς μεγάλης τρικυμίας ἐπνίγησαν ἅπαντες οἱ ἐπιβάται. Μόνη ἡ σανὶς ἔπλεεν ὡς πλοίαριον, και ὁ ἄνεμος ὤθησεν αὐτὴν πρὸς τινὰ νῆσον. Τότε δὲ ἡ γυνὴ λύσασα τὰ σχοινία, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην μετὰ τῶν δύο τέκνων της.

Και πρῶτον, καθὼς ἐσώθη, ἐγονάτισε διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, διότι τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον· ἔλυπειτο ὅμως διὰ τὴν στέρησιν τοῦ καλοκάγαθου συζύγου της, και φοβουμένη μήπως εἰς τὴν νῆσον ταύτην φαγωθῶσι τὰ τέκνα της ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία ἢ ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὴν πείναν, ἐπροχώρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα και ἐκεῖ εὔρε μερικὰ δένδρα γεμάτα ἀπὸ καρπῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἔδωκεν εἰς τὰ μικρὰ της τέκνα και ἔφαγε και αὐτὴ. Προχώρησασα δ' εὔρε μέγα δένδρον, τὸ ὁποῖον εἶχε κούφωμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ ἀπεράσῃ τὴν νύκτα μετὰ τῶν τέκνων της. Τὴν δ' ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπροχώρησεν ὅσον ἠδύνατο και καθ' ὁδὸν εὔρε φωλεὰν πτηνῶν, τῶν ὁποίων τὰ αὐγὰ ἐπῆρε. Βλέπουσα δ' ὅτι εἰς τὴν νῆσον ταύτην δὲν ὑπῆρχον οὔτε κακοὶ ἄνθρωποι οὔτε θηρία, ἐδόξασε τὸν Θεόν και ἀπεφάσισε νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα της. Ἐκ τοῦ ναυαγίου ἔσωσεν ἓν Εὐαγγέλιον και μίαν Σύνοψιν, τὰ ὁποία ἐκράτει ἐπάνω της, διότι τὰ μετεχειρίζετο εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ τὰ τέκνα της τὴν ἀνάγνωσιν και τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ υἱὸς της Ἰωάννης, και ἡ κόρη της Μαρία, τὴν ἡρώτων, «Μητέρα μου, πῶς εἶναι ὁ πατήρ μας; Δικτὶ μᾶς ἔστειλεν

ἀπὸ τὴν οἰκίαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην; θὰ ἔλθῃ ἄρα γε; Πότε θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εὕρῃ;

«Τέκνα μου, ἀπεκρίνετο εἰς αὐτὰ ἡ δυστυχὴς μήτηρ κλαίουσα. Ὁ πατήρ σας μετέβη εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἔχετε ἄλλον πατέρα, τὸν Θεόν και μόνον ὅτι δὲν τὸν βλέπομεν. Αὐτὸς μᾶς πέμπει τοὺς καρποὺς και τὰ αὐγὰ, αὐτὸς φροντίζει δι' ἡμᾶς. Αὐτὸν πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς και καρδίας. Τὰ παιδιά ἔμαθον νὰ ἀναγινώσκωσι, και τότε μετὰ χαρᾶς ἔμαθον ἀπ' ἐξω, ὅσα ἐμπεριείχον τὰ βιβλία των και περὶ αὐτῶν ὠμίλου ὄλην τὴν ἡμέραν τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδιά, φερόμενα μὲ μεγάλην ὑποταγὴν πρὸς τὴν μητέρα των.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν, ἡ μήτηρ των ἠσθένησε βαρῶς, και ἐπειδὴ ἐνόησεν, ὅτι ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἠσθάνετο τὴν μεγαλειτέραν λύπην, διότι ἐσυλλογίζετο πῶς ἠθελον μένει μόνα τὰ δυστυχῆ τέκνα της. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπρηγορήθη διότι ἤξευρεν, ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς θέλει φροντίσει περὶ αὐτῶν. Ἐκεῖτο δὲ ἐντὸς τοῦ κουφώματος τοῦ δένδρου, και τὰ δύο παιδιά, ἀφ' οὗ ἠσθένησεν αὐτὴ, ἐκάθηντο πάντοτε πλησίον της και τὴν ὑπερέτουν εἰς ὅτι ἐχρειάζετο. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς της τὰ κατεφίλησε και εἶπεν εἰς αὐτὰ· «Μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω, ἀγαπητά μου τέκνα, » και δὲν θὰ ἔχετε πλέον μητέρα, ἀλλὰ μὴ λυπῆσθε, διότι θὰ ἔχετε » τὸν Θεόν, ὅστις πάντοτε θέλει φροντίζει διὰ σᾶς, ὡς και πρότερον. » Αὐτὸς βλέπει ὅσα πράττετε· μὴ παύητε νὰ προσεύχησθε πρὸς » Αὐτὸν καθ' ἡμέραν. Ἀγαπητὴ μου Ἰωάννη, πρόσεχε τὴν ἀδελφὴν » σου Μαρίαν, μὴ τὴν ἐπιπλήττης, μὴ τὴν δειρῆς ποτέ· ὡς μεγα- » λείτερος πῆγαινε νὰ εὕρισκῃς καρποὺς και αὐγὰ δι' αὐτήν. » Ἠ- » θέλησε νὰ εἶπῃ τι και εἰς τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρόν, και ἐξέβαλε τὸν τελευταῖον στεναγμὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῶν.

Τὰ δυστυχῆ ταῦτα ὄρφανά δὲν ἐνόησαν, ὅτι ἡ μήτηρ των ἀπέθανε, διότι δὲν ἐγνώριζον τί ἐστὶ θάνατος. Ἐνόμισαν λοιπόν, ὅτι ἐκοιμήθη και δὲν ἐτόλμων νὰ θορυβήσωσι, φοβούμενα μήπως τὴν ἐξυπνήσωσι. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἠπόρησαν βλέποντα πῶς ἡ μή-

τηρ των ἀκόμη ἐκοιμάτο. Τὴν ἔσυρον ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίνετο, ἐξέλαβον ὅτι ἦτο θυμωμένη κατ' αὐτῶν. Τότε ἤρχισαν νὰ κλαίωσι καὶ νὰ τῇ ζητῶσι συγχώρησιν, ὑποσχόμενα νὰ ἦναι ἄλλοτε φρονιμώτερα. Ἀλλ' εἰς μάτην!!! . . . ἡ δυστυχῆς μήτηρ των δὲν ἀπεκρίνετο. Τοῦτο δ' ἐγένετο καθ' ἐκάστην, μέχρις οὗ τὸ σῶμα ἤρχισε νὰ φθείρηται. Πρωίαν τινὰ ἡ Μαρία, πλησίασατα περισσότερον, ἐφώνησε πρὸς τὸν Ἰωάννην. — Ἀχ ἀδελφέ μου! σκώληκες τρώγουσι τὴν δυστυχῆ μητέρα μας· ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τοὺς ἐξάλωμεν. Ὁ Ἰωάννης προθύμως ἐπλησίασεν, ἀλλ' ὁ νεκρὸς ἐξέβαλε δυσωδίαν πολλήν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθησαν καὶ οἱ δύο νὰ ἀπομακρυνθῶσι.

Τὰ καλὰ ταῦτα παιδιά οὐδέποτε ἔπαυσαν προσευχόμενα καὶ ἀναγινώσκοντα τὰ βιβλία των καθὼς τοῖς παρήγγειλεν ἡ μήτηρ των. « Ἐνθυμοῦμαι ὅτε ἤμην μικρὸς, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Μαρίαν, ὅτι ἤμην εἰς τινα χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχον μεγάλαι οἰκίαι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅτι εἶχον πολλοὺς ὑπηρετάς καὶ λαμπρὰ φορέματα. Ἐνθυμοῦμαι, ἀδελφή μου Μαρία, ὅτι ὁ πατὴρ μᾶς ἔβαλεν αἶφνης ἐντὸς οἰκίας, ἡ ὁποία εὕρισκετο ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἔπειτα μᾶς ἔδωκεν ἐπὶ μιᾶς σανίδος καὶ αὐτὸς κατέβη εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὅποθεν δὲν ἐπανῆλθε πλέον. » — Παράξενον μοὶ φαίνεται τοῦτο ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ἀλλ' ἀφ' οὗ συνέβη, φαίνεται ὅτι τὸ ἤθελεν ὁ Θεός, διότι αὐτὸς εἶναι παντοδύναμος.

A. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματιοῦ εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ὁ Μικρὸς Περικλῆς καὶ τὸ πλανώμενον φῶς. — 2. Σοφία Γερμανοῦ. — 3. Ὁ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ εἰκονογραφίας. — 4. Ὁ υἱὸς τοῦ ἀγρονόμου. — 5. Ὁ Κάστωρ. — 6. Ἰωάννης καὶ ἡ Μαρία (διήγημα).